

OS utan rå uthållighet

Bidrag från Rune Larsson
2008-08-19

Olympiska Spel saknar rå uthållighet

19 augusti 2008

När de första Olympiska Spelen planerades 1896 föreslog en fransk skollärare att man skulle ha en löpartävling från Maraton och in till Aten för att hedra minnet av den atenska härens snabbmarsch in till staden efter att de drivit perserna tillbaka till sina båtar vid det slag som stod där år 490 före Kristus. Perserna troddes ändra taktik och segla runt Attika-halvön för att anfalla Aten från väster. Därför snabbmarscherade hären.

Förslaget om löpartävlingen från Maraton vann gillande i Olympiska Kommittén. Greken Spiridon Loues vann loppet och tack vare att tävlingen blev hysteriskt uppmärksammas behöll man maratonloppet i nästa Olympiska Spel, och i nästa och i nästa och i våra dagar.

Världen behöver sina hjältar, så ock historien om maratonloppet. Man tog en antik löparlegend vid namn Felippides och bytte ut härens snabbmarsch mot en historia om att Felippides sprungit från slaget vid Maraton och in till Aten och meddelat resultatet av fighten. ”Gläd er! Vi har segrat!” Sedan ska han ha dött på fläcken.

Historieskrivaren Herodotos berättar dock en annan historia. När Perserna hotade Aten sändes Felippides till Sparta för att be spartanerna om hjälp. ”Felippides sprang iväg från Aten den ena dagen och kom till Sparta nästa dag.” Sträckan är ungefär 25 mil. Ingenstans berättar Herodotos om att Felippides sprungit från Maraton.

Borde det riktiga maratonloppet alltså ha varit en löpartävling från Aten till Sparta? Sedan 1983 arrangeras det en tävling på den sträckan. Loppet heter Spartathlon och medan hoppet ännu fanns att Aten skulle få arrangera Olympiska Spelen 1996 tänkte sig starka krafter i staden att göra Spartathlon till en gren. Frågan låg på regeringsnivå och allt såg lovade ut tills Atlanta snuvade Aten på 100-årsjubileet av de moderna spelen. Spartathlon lever emellertid vidare och lockar numera drygt 300 startande, men det blev inget av att inkludera loppet i OS 2004, när Aten fick en ny chans att vara arrangör för spelen.

Kanske kan endast en löpare som själv deltagit i loppet förstå vilket enormt spektakulärt evenemang Spartathlon kan vara. Där bjuds det kamp i den allra högsta skolan. 246 kilometers löpning genom olika landskapstyper, genom dagens hetta och nattens mörker, in till nästa gryning. Något liknande har idrottspubliken aldrig sett.

Så synd att Spartathlon inte blev en olympisk gren, så som maratonloppet blev 1896. Världen älskar kämpar. Jag tror att världens TV-tittare skulle fascineras av kampen i ett Spartathlon. Låt gå för att det troligtvis inte blir ännu en av dessa spurtuppgörelser, men det bli en otrolig kamp inom deltagarna - en kamp synlig för den som vet vad kamp är. Jag leker med tanken på att det skulle gå ett 246-kilometerslopp från ”Någonstans” till ”Ett annat ställe” utanför Peking. TV skulle sända korta rapporter från loppet med jämna mellanrum. Expertkommentatorer skulle förklara vad som händer. Porträtt av kämparna skulle klippas in i sändningen. Löpare kan intervjuas korthugget medan de springer. Vilken show! Vilket lyft för ultradistanslöpingen!

Eller vore det inte bra alls? Spartathlon kanske skulle besudlas in i sin själ av kommersialism, doping, och allmän anpassning till media.

Jag kan dock inte låta bli att leka med tanken på hur ett lopp som kallas Spartathlon skulle göra sig i Olympiska Spelen. I väntan på svaret kan jag bara konstatera att det inte finns plats för den rena råa uthålligheten och att den mest brutala inre mentala kamp som kan kämpas inom idrotten inte anses fin nog för Olympiska Spel. Efter 10 genomförda Spartathlon händer det dock ibland att jag undrar om de Olympiska Spelen är fina nog för Spartathlon.

